

помисли, на другия денъ са враща мое-то момче съ каручката назадъ, и първо-то кое-то ми приказа бѣше, като заведе конь-тъ въ хлевъ-тъ и му даде зобъ да ѣде, да ли му е обадилъ Синоръ Густаво, че съ него отива и другъ единъ чужденецъ за Римъ. Той са покачилъ извжнъ село-то два часа далеко, отъ тамъ дѣто онѣзи камани са извирватъ до она старъ гробъ, излѣзаль единъ отъ шумака и махналъ съ ржка да чакать, съ извжрнато лице са вмжкналъ въ кола-та, тжй майсторски и скоро, като да бѣше подобенъ на единъ карлино; азъ отъ бжрзотия не можяхъ да му видя чърти-тъ на лицето. Но както и да е, макаръ той да бѣше мжжки облѣченъ, а дрѣхи-тъ му бѣха отъ гардероба на Синоръ Густаво, — заклевамъ са, той бѣше една жена и то не бѣше друга никоя, освѣнъ наша-та Ерминия.

«Азъ не щж да ти приказвамъ за впечатление-то, кое-то ми направи това откритие. Азъ заржчахъ строго на момче-то си — затворихъ му уста-та — да не обажда никому за тази случка. Но що ми помагаше това всичко, коги-то на втория денъ всякой, кой-то дохождаше въ спинария-та ми да си купи за половинъ пара нѣщичко приказваше по-добрѣ отъ мене, че чужденецъ-тъ, капетанинъ-тъ, отвелъ съ себе си Ерминия кадѣ Римъ и че билъ пратилъ едно писмо до майка ѝ, че тя нѣма никога да са вжрне. И на сестра-та, на Маддалена, която бѣше попрѣди толкова много нажалена, оставила ѝ тя всички-тъ си дрѣхи, една кисия съ нари види са отъ капитанина и много други нѣща оставила що-то на майка ѝ да не липсува нищо.

«Какво впечатление направи тази новина на наши-тъ млади момци въ село-то, можишъ да си помислишъ, любезний ми, като трънъ имъ влезе въ око-то — дѣйствуваше като мишчибили на мишки-тъ. Да бѣха времена-та на стари-тъ Гжрци и Троянци, Доменико сигурно щѣше да сбере единъ походъ, за да си вжрне открадната-та Елена. Но колко-то и да са говори, да са заканваха, да викаха и пр. нищо не можяха да направятъ, като да ги бѣше срамъ да изговорятъ името на момиче-то, кое-то всички до единъ отхвърли на страна, като нищожни и предпочете да побѣгне съ единъ нищо и никакъвъ — варваринъ. Само двама не можаха да я забравятъ лесно, кои-то отъ най-напрѣдъ най-мирни бѣха; единия бѣхъ азъ, кой-то напраздно са мжчихъ да тжрса утѣшение, а втория бѣше, Доменико, червения, на кого-то въ лице-то можеше всякой единъ человекъ да чете голѣми несполуки.